

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 130.656 van 26 april 2004
in de zaak A. 108.156/XIV-5825.**

In zake : XXX
 die woonplaats kiest bij
 advocaat J. VAN KELST,
 kantoor houdende te 2000 ANTWERPEN,
 Tolstraat 53

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :
1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Oezbeekse nationaliteit, op 27 juli 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2001 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 21 december 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 28 juni 2001;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 22 augustus 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 19 november 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. GHYS, die loco advocaat J. VAN KELST verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur K. DEBERGH, die verschijnt voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de minister van Binnenlandse Zaken;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 15 december 2000 en zich dezelfde dag vluchteling verklaart; dat op 21 december 2000 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 28 juni 2001 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is, die als volgt is gemotiveerd:

“Betrokkene werd verhoord op 28 maart 2001 op de zetel van het commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Russische taal machtig is.

Betrokkene, een Oezbeeks staatsburger van Tataarse origine, verliet haar land op 13 november 2000. Ze reisde naar België waar ze op 15 december 2000 arriveerde en er dezelfde dag asiel aanvraagde. Betrokkene is in het bezit van een geldig internationaal paspoort.

Betrokkene zou in haar land van herkomst problemen hebben gekend met Oezbeken omwille van haar religieuze overtuiging. Ook zou ze problemen hebben gehad omdat haar baas - J. Z. - een relatie met haar wou aangaan. Bovendien zou hij haar hebben willen overhalen zich te bekeren tot de Islam. Betrokkene zou dit alles geweigerd hebben.

In mei 2000 zou betrokkenes vriend Igor aangevallen zijn in een discotheek. Eind juni 2000 zou betrokkenes vriend nogmaals zijn aangevallen op straat en in het ziekenhuis beland zijn.

Begin juli 2000 zou haar baas met twee lijfwachten in haar kantoor binnengekomen zijn en zou betrokkene vastgebonden en geslagen zijn. Joesoepov zou haar beledigd hebben omdat betrokkene bij haar vriend bleef en omdat ze nog niet bekeerd was. Nog in juli 2000 zou betrokkene op straat zijn aangevallen door Oezbeken bij een moskee omdat ze een korte rok droeg.

Op 29 oktober 2000 zou betrokkenes vriend verdwenen zijn. Op 4 november 2000 zou betrokkene door twee mannen in een auto geduwd zijn en weggevoerd zijn tot bij haar baas. Hij zou haar vriend I. bij zich gehad hebben die in elkaar was geslagen, en zou hem voor haar ogen in de rivier hebben gegooid. Betrokkene zou flauwgevallend zijn en bijgekomen zijn in een vreemd huis. Daar zou ze zijn opgesloten, tot ze uiteindelijk ontsnapte en op 9 november 2000 terug thuis geraakte. Ze zou daarop naar haar oom gegaan zijn, vanwaar ze vertrok naar België.

Volgens haar verklaringen voor het commissariaat-generaal zou betrokkene problemen hebben met haar baas omdat zij zich niet tot de Islam wou bekeren. Betrokkene zou zich nooit tot de politie gewend hebben omdat zij meende dat zij als Russisch-talige geen klacht zou kunnen indienen tegen een Oezbeek. Echter, uit bronnen waar het commissariaat-generaal over beschikt blijkt dat problemen in verband met het islamisme streng worden aangepakt door de overheid, gezien zij het islamfundamentalisme beschouwen als een bedreiging voor het huidige regime. Met andere woorden, het zijn net de moslims die door de Oezbeekse autoriteiten streng worden aangepakt. Bovendien blijkt uit de documentatie van het commissariaat-generaal dat er geen discriminatie en/of vervolging op basis van het toebehoren tot één of andere nationaliteit plaatsvindt. Meer zelfs, de laatste tijd zouden meer en meer opgeleide Russen naar

Oezbekistan komen om er te werken. Wel is het zo dat het voor niet-Oezbeekstaligen moeilijker wordt om werk te vinden (zie bron 'Missierapport Oezbekistan van de Immigratieambtenaar Ministerie van Binnenlandse Zaken 25 november - 9 december 2000', Cedoca, februari 2001, p. 2). Betrokkene verklaart verder dat zij aangevallen werd omdat zij zich niet aan de vestimentaire codes van de Islam hield. Uit informatie waarover het commissariaat-generaal beschikt blijkt echter dat net mannen en vrouwen die moslimkledingsvoorschriften volgen door de politie kunnen worden opgepakt en vervolgd (zie bron 'Missierapport Oezbekistan van de Immigratieambtenaar Ministerie van Binnenlandse Zaken 25 november - 9 december 2000', Cedoca, februari 2001, p. 4-5). Deze gegevens indachtig kan worden geconcludeerd dat betrokkene zich met deze problemen bij haar autoriteiten had kunnen melden.

Gelet op voorgaande kan in hoofde van betrokkene geen vermoeden van gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Conventie van Genève van 28 juli 1951, worden vastgesteld. De door betrokkene in het kader van haar asielprocedure neergelegde documenten (paspoort, geboorteakte, diploma, werkboekje) wijzen hetgeen hiervoor werd uiteengezet niet.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken op 21 december 2000.

De commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit, of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.”;

2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een eerste middel de schending opwerpt van artikel 52, § 1, 7/ van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en dit toelicht als volgt:

“Aangezien de bestreden beslissing werd gemotiveerd als volgt:

‘Uit het voorafgaande blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève’.

Dat verzoekster echter voldoende objectief te controleren gegevens aanbrengt welke van aard zijn te staven dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Dat immers verzoekster een objectief controlebaar en gedetailleerd feitenrelaas voorbrengt waaruit de gegronde vrees voor vervolging blijkt.

Dat het feitenrelaas van verzoekster wordt gestaafd door diverse rapporten van mensenrechtenorganisaties, dit strijdig met de informatie ter beschikking van het commissariaat-generaal welke aan de basis ligt van de bestreden beslissing.

Dat de bestreden beslissing het in dit middel opgegeven wetsartikel schendt.”;

2.1.2. Overwegende dat de bestreden beslissing niet is genomen met toepassing van artikel 52, § 1, 7/ van de Vreemdelingenwet doch met toepassing van artikel 52, § 2, 2/ van diezelfde wet, waarin weliswaar ook naar het in artikel 52, § 1, 7/ bedoelde geval wordt verwezen; dat de verzoekende partij met de enkele stelling dat zij “voldoende objectief te controleren gegevens” heeft aangebracht die wijzen op vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en dat “het feitenrelaas van verzoekster wordt gestaafd door diverse rapporten van mensenrechtenorganisaties” niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft genomen met overschrijding van de

ruime appreciatiebevoegdheid die hem door de artikelen 63 en 63/3 juncto 52 van de Vreemdelingenwet is toegekend; dat het eerste middel ongegrond is;

2.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een tweede middel de schending opwerpt van de artikelen 57/6 en 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; dat zij aanvoert dat in de bestreden beslissing enkel wordt verwezen naar het “Missierapport Oezbekistan van de Immigratieambtenaar Ministerie van Binnenlandse Zaken 25 november - 9 december 2000”, dat de daarin opgenomen gegevens manifest onjuist zijn, dat de moslims blijkens een verslag van “U.S. State Department” in een bevoorrechte positie verkeren ten aanzien van andere religies, dat christenen blijkens een verslag van “Human Rights Watch” herhaaldelijk worden aangevallen, gearresteerd en mishandeld, dat derhalve niet kan worden voorgehouden dat de verzoekende partij niet zou kunnen worden vervolgd omwille van haar religieuze overtuiging, dat zij tot een religieuze en tot een etnische minderheid behoort, dat zij geen klacht tegen de genaamde J. kon indienen vermits de politie geen akte neemt van klachten van allochtonen tegen autochtonen en dat de commissaris-generaal de bestreden beslissing derhalve niet heeft kunnen nemen zonder de motiveringsplicht te schenden;

2.2.2. Overwegende dat uit het middel blijkt dat de verzoekende partij de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund kent en die motieven inhoudelijk betwist; dat zij aldus de schending van de materiële motiveringsplicht opwerpt en dat het middel enkel vanuit dit standpunt wordt onderzocht; dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Overwegende dat het “Missierapport Oezbekistan”, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, verklaringen bevat van vertegenwoordigers van diverse mensenrechtenorganisaties aangaande de toestand in Oezbekistan; dat daaruit blijkt dat de Oezbeekse overheid precies de Islam streng aanpakt en zich vooral richt tegen degenen die de kledingvoorschriften voor moslims wèl volgen; dat er verder uit blijkt dat machtsmisbruik of een gebrek aan bescherming door de politie wel voorkomen doch losstaan van de nationaliteit van de betrokkenen; dat de commissaris-generaal daaruit met de motivering van de bestreden beslissing terdege kon afleiden dat de verzoekende partij geen gegronde vrees voor vervolging op één van de gronden die zijn opgenomen in de Vluchtelingenconventie van Genève, aannemelijk maakt; dat de verzoekende partij de onjuistheid van dat standpunt niet aantoonde met de verwijzing naar twee andere rapporten;

dat de verzoekende partij derhalve niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing is genomen op basis van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze; dat het tweede middel ongegrond is;

2.3.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een derde en een vierde middel de schending opwerpt van respectievelijk het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel;

2.3.2. Overwegende dat de verzoekende partij in het derde en het vierde middel geen enkel woord toelichting geeft; dat het niet volstaat een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur te vernoemen doch dat tevens dient te worden aangegeven op welke wijze dat beginsel zou zijn geschonden met de bestreden beslissing; dat dergelijke uiteenzetting volledig ontbreekt en dat het derde en het vierde middel om die reden niet ontvankelijk zijn;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zesentwintig april tweeduizend en vier, door :

de HH. C. ADAMS,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

M. MILOJKOWIC,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

C. ADAMS.